

lirika sploh še mogoča, ali je po tej skušnji še mogoče pisati poezijo, danes je odgovor že tu: po koncentracijskih taboriščih je možna še nevtronska bomba, človek pa ni več možen (po nevtronski bombi). Nevtronska bomba je poslednja konkretnost, sposobna v enem zamahu odpraviti vsa razredna nasprotja, kar ni uspelo še nobeni revoluciji doslej.

Če je tedaj človek kot izpraznjeni subjekt skušal znotraj obeh avantgardnih utopij naturo znova »zreducirati« na imaginarni nivo obvladovanja in »gospodarjenja« z njo, potem kot odgovor na to postmodernistična skušnja palimpsesta obsceno parafrazira to revolucijo izpraznjenega subjekta, pač tako, da jo razume kot »imaginarno« in jo kot tako odpravi. Ob tej odpravi in ukinitvi pa, kot se zdi, ne pokaže novih vizij in možnosti, ampak se parazitsko oklepa starega in preizkušnega.

Milan
Jesih

Pesmi

*

Že temno zdrsne
sonce
za otok visoki
onstran preliva;

tako je poljub
prvi, usta poslednja.

*

Osa je
zablodila v pirovsko
flašo, nebo
je potemno plavelo,

in nobenega drugega
plana.

*

Veternih rib
je v nebu, in mrakot
kdaj spregovori
potihem

v čisto sivem
belem molu.

*

Ženska odrine
težki stol od mize, vstane
visoko,
tiha, strašna kot vzhodno cesarstvo,

in je
večer.

*

Kura še zagode pred spanjem,
veter pljuskuje, in že
se čas
umiri:

dišeči žebli
večera!

*

Dekle, ki je
brala, zdaj zakinka, za belim

levtom hiteč
iz zaliva,

mrakec ji tiho izbo
čuva.

*

Čista luč sonca: labod sonca
je v gnezdu sonca,
starša sonca
ga

umivata
s krvjo sonca!

*

Otrok bel spi
pod večerno češnjo,
gore v dalji si za oblaki
preoblačijo

obraze
negibne.

*

Lepa hči
zraka, ki bežno
zahrepeni za silhueto
konja v neskončnem soju

zvezd —
že veste?

*

Kdo bo kje daleč
zasadil ugriz v jedro meso
lubenice, meni
v uteho,

in zaspal
odžejan?

*

Kako pišejo omodreli
pesniki: z iglatimi
črkami
se dotikajo

neba
do krvi.

*

Globoki grom v brezni
nebesa — a se to
vinski bratci kličejo
s prozorno pretvezo

živet
v paniko?

*

Negibni
poldan, ki mu otrok
starca zaplava
čez dlan, premagujoč se

s trdo
ljubezensko besedo?

*

Živa kobila zrcala — ki jo
kruh zrcala
premami
v galop

v neusmiljeno zrcalo
zrcala.

*

Samoten popotnik, si
mislim, ki gre
pod velikimi
zvezdami

ribi zore bele
naproti!

*

Na beli luni
beli šotori —
jutranji
vrt, ki v njem

raste
jutro!

*

Kadar ženska
nalahno, mrzla
sredica ključa
sredice —

vince samostansko,
belo živim.

*

(Težko je
bit pesnik:
nikoli
ne veš, če je res, kar

stopi
čez slani prag srca.)

*

(Ko delam tihe
nočne podobe — strašni
svet! kako temno
ostane, če

ne povem
bleščečega mesca!)

*

Je tako popoldan in mlada
ženska se usede
na poveznjeni
čoln, obraz

ji počiva
v daljavo.

*

Predramil sem se iz sanj: še puščica
švisteč
nabodel srnje
srce

in že živim
zajtrkujoč.

*

Spletla si je kito zrelih
las in stopila
s praga kot z oblaka
in lahna,

kar zračna —
ampak.

*

Sen, vir šumeč v vintgarju
nebeškem, pelod
ur, notranja
luč —

kovači, kovači
pojoči!